

IBDIS
Redactor: Petrișor Militaru

We know
books

Coperta: Monica Iliuță

DTP: Anemona Andrei

Editura AIUS PrintEd este recunoscută CNCSIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale României
ZISU, AURELIAN

Iubita lui Kirillov / Aurelian Zisu. - Craiova:
Aius, 2012

ISBN 978-606-562-232-6

821.135.1-1

© Editura Aius, 2012
str. Pașcani, nr. 9, 200151
tel./ fax: 0251-596 136; tel. 0351-467 471
e-mail: editura.aius@gmail.com
www.aius.ro

ISBN 978-606-562-232-6

AURELIAN ZISU

Iubita lui Kirillov

Și se despică oglinda, cerurile se rotiră
 În particule de molii, în ispravnice granule.
 Aveam eu curajul, proasto, să te fur dintre moire,
 Când acestea varsă ochii unui braț de tarantule?!...

Nu, n-aveam... Gândesc acum la un șoarece terestru.
 El așteaptă decuseara, dragostea s-o pună-n cui.
 Tu, privirea lui celestă, dată c-un parfum campestru
 Îi trezești imaginații, dezbrăcându-te haihui.

Îl iubești cu binișorul, o mustață, două, trei
 Ochișorii lui sălbatici în gurița ta plesnesc
 Urechiușele, născiorul, nările, tot corpul, Doamne,
 Îți încarcă lin stomacul, cel mai cald stomac mățesc.

Cuiul dragostei mocnește isprăvit acolo sus,
 Cată găurile roșii, neînțeleșurile, parcă
 S-a întins pe tine trupul neînceput al lui Iisus
 Ori luminile oglinzii te-nvelesc cu promoroacă.

Și când stau să-ți prind piciorul ori tăcerea-mi să te prindă
 Văd că ne privește sceptic șoarecele din oglindă.
 Peste marile orașe trece praful tău concret,
 Numai eu îi sperii umbra, ucigându-mă încet.

CUPRINS

Iubita lui Kirillov	7
Ea	11
Iarăși iernile	12
Altar	13
Apă uscată.....	17
Rabie	19
Drum.....	21
În mizeria de moarte	23
Prinț.....	25
Poveste de dragoste.....	27
O noapte de dragoste	28
Plimbare prin oraș	30
Omul tău și femeia de moloz	32
Schimonosita	34
Inocențe.....	36
Închisori	38
Cerșetor adormind	40
Est	42
Eugen.....	44
Rai, mână și nimic	45
Har pe drumuri.....	46
Povestea somnului	47
Luță.....	49
Bețivi lângă foc	51
Medievală	52
Adunat	54
Sex	55
Pierdut	57

Ruga lui Umberto Saba	59
Odă. În metru romantic	60
Dragoste cu de-a sila	62
Cap și dragoste	64
Sens fără tine	66
Jos, pe sub căderea-n dungă	67
Drumul	69
Orbii	71
Diavol și nebuni	72
Sonet rănit	73
La Sălcii	74
Nu se sparge timpul	76
Căinele lovit	78
Cuvinte necuminti	80
Dumnezeu și om	82
Șoareci și oglinzi	85

Iubita lui Kirillov

Kirillov se sculă noaptea și văzu că-i ies din cap
Mici moluște colorate ca-n mașina de spălat,
O reptilă vineție cu ochi verde și pătrat,
Barba crudă de-ntuneric și în ea un joc de țap.
Multă liniște venită pe o dâră de alcool
Pe sub ușa argintie răzbătea la el tiptil.
„Mai c-aș vrea să-i beau otrava, să-i sărut piciorul gol
Liniștii să-i fac în pace o mireasmă de copil
Și privind-o-n toate cele, dezbrăcată pe de rost
S-o arunc din noaptea asta drept în ziua ei de post!” –

Zise Kirillov trăgându-și lumânările pe față.
Din perdeaua sidefie ca o trenă de crai mort
Patru fluturi fără aripi și-un păianjen viu, de gheață
Se rotiră să-i îmbrace camera cu piei de cort.

Un chivot, un tabernacol, un toiag, efod hazliu
 Purpura ferestrei, ziduri cu sclipiri de miambal
 Se rotiră toate-n cercul Orientului pustiu
 Cu miros de sticlă spartă și de gură de canal.
 Ieslea patului dormindă risipi un țipăt lin,
 Nenăscut murea-ntre perini timpul patimilor ei,
 Printre riduri de cearceafuri un fir molcom de ulei
 Lunecă-ntr-o vale strămtă cu păduri de rozmarin.
 Numai că acum tavanul se crăpă, din burta lui
 Se zvârliră-n ieslea caldă mii de șoareci, duhurile
 Iar pe străzi, de la fereastră, încurcându-și drumurile
 Văzu cruci de fier și oameni duși în pacea Domnului.

Kirillov își luă pe umeri moartea și plecă în lume.
 Vrea să-i vândă icușarii, gleznele să i le strice
 Pe vreo-două trei semințe de căință și legume
 Și s-o semene uscată peste nouă mări peltice
 Unde stau la sfat și cară sângele în pumn de apă
 Demonii leproși ai fricii, demonii care-și îngroapă
 Pulberile în buricul altui Dumnezeu, tot El,
 Cu ochi mici de veveriță, tras prin stele și inel.

Făcut ghem, într-o cămașă de sakâre și nisip,
 Cu licheni bolnavi pe frunte, câteodată fără chip,
 Amăgit între barcane de sâni moi de catifea,
 Acest Dumnezeu, mai iute decât vipera, plângea.
 Sta cu demonii la masă, nu mânca pe patrafir,
 Ci din punga diavolilor o felie de serir.
 Suspina ca o muiere ori ca ploaia din povești,
 Îl vânduseră la demoni amintirile lumesti.
 Și cum sta El singur totuși în văzduhul plin de spini,
 Kirillov îi prinse brațul, sărutându-i Sinele:
 „Dacă tu nu mai ești, Doamne, eu ce caut prin străini?
 Nu-ți aud nici scuipătura, nu-ți aud nici câinele...”

Și privind-și Dumnezeu ce intrase într-un nor,
 Kirillov îi zise morții: „Mori în locul diavolilor!”

Și muri. Își despicară pietrele fetia crudă,
 Cactușii roiră-n grabă să-i adulmece izvorul,
 Peste calmele morene din arbuștii lor de pândă
 Își întinseră sălbatic vânturile-păsări zborul.

„Moare Dumnezeu și moartea!” – zise Kirillov pe-o stâncă
 Adormită, mi se pare, eu eram pe urma lui
 Însemnându-i într-o doară cum îi face nimănu
 Vorbe c-o să vină ploaia, ploaia Indiei și încă
 Dintr-un strop de ploaie umbra unei urme de femeie.
 „Moare Dumnezeu, dar nu e. Moartea mi-o păstrez cuminte
 Să-i ghicesc de mă iubește pe un fir de orhidee
 Și s-o mi-o iubesc în treacăt doar cu ochii când mă minte.”

Liniște ca într-o haină agățată în cuier.
 Nu învărte nimeni carul, cel de luptă, roțile.
 Fără de-nceput sfârșește, semănându-și porțile,
 În mai toate gurile o femeie de pe cer.
 Mii de ochi își varsă-n ape pasul ei ușor, divin.
 De pe marginile mării pân' la marginea cerească
 Părul ei îmbracă focuri într-o pânză de venin.
 Rugul timpului miroase a lumină femeiască.
 Și când fu să-și spele dinții între cărnurile ei
 Kirillov simți că vine să-i vorbească sângele:
 „Lasă-ți moartea s-o culeagă și s-o ducă între zei
 Haitele de lupi flămânde, formele neîntrupate
 S-o întoarcă-n așternuturi, cărnurile-i unge-le
 Cu salive de lemn proaspăt și cu niște răni mușcate!”
 Și i se-arată iubita care cobora din cer
 Cum ar coborî pe-o scară o femeie de nimic,
 Rece ca un somn de îngeri și cu buzele de fier –
 Universul fără margini e în degetul ei mic.

Și iubita ține-n sânu-i resturi negre, de semințe,
 Câmpurile mirosiră tălpile de ceață rară,
 Kirillov privi pereții și pereții lui zburară
 Semănându-și inocența și ferestrele în alte
 Pravoslavnice sicrie, mântuite suferințe.

Semănată moartea iese amețită prin oraș.
 O agață blând cu ochiul polițistul de la colț
 Doi copii o țin de fustă să nu-i fure mintenaș
 Sfârcul țâței polițistul prefăcut în strai de hoț.

Într-un bar de noapte cade în pahare goale luna.
 Ea le umple cu miresme, cu insecte argintii.
 Put iubirile pe lături, unui om îi pute mâna
 Și nu are chef să-i spele mâinii zgăibile pustii.
 Ci privește lung la moartea beată, roșie, fierbinte,
 Goală ca buricul lunii și frumoasă ca un crin,
 Cum dansează viu pe mese și cu zâmbetul puțin
 Își atinge muritorii... Dar venind să și-o alinte

Și uitându-se în juru-i să nu-l vadă Dumnezeu,
 Kirillov și-omoară moartea, ucigându-se mereu.

Ea

Ea plutea peste minune și n-avea nici timp nici leac.
 Avea vipere, uitasem, fiara ierbilor în zbor.
 Îi fierbea la săni sărutul animalului-copac,
 Vânător sălbatec poate ori eu dus la sfânt omor! –

Doamne, și-i ardea pământul tălpilor în dimineață
 Și fugeau din mine iepuri peste un caiet nescris.
 Nu mai vrui să văd păianjeni, numai părul ei ucis
 Lung să mi-l întind pe câmpuri, să mi-l spânzur lung în brață.

Dar îmi coborî un sânge chiar în părul ei, zicea:
 Vino să ne facem ochi! Și orbea, orbea, orbea.

Iarăși iernile

Iarăși iernile și câinii trag să moară în Nelume.
O prințesă își usucă la uitare păru-i lins.
Eu mai trec prin lume, Doamne, gălbenit la simț și nume,
Cu urechea putrezită și cu cerul gurii nins.

Și s-or bate între spații tauri aspri și cerești,
Vântul s-o muta pe casa unui înger nebolit,
Din zăpadă în zăpadă, pieptănat între ferești,
Voi veni să-ți părui moartea cu o ramură de mirt.

Nici arsurile din Lethe n-or pândi păienjenirea.
Omul s-a uitat pe sine învățând să fie mut.
Iarăși iernile și câinii trag să moară pe aiurea.
Eu mai trec prin lume, Doamne, obosit să mor demult.

Altar

În altarul tău nu arde ochiul singur – un fotoliu
Cât un car din cel mai mare, mic de suflet și de doliu –
Nici nu trece vreo lăcustă, gândul să ți-l semene
Pe licoarea cea îngustă, suptă ca o cremene
De la marginea cu molii, a paiatei somnambule
Mâncând lacrimi cu sacul și zicând: „Nu sunt destule!
Mai degrabă vină dracul să-mi danseze pe verver
Și amantului din umbră să-i descoase un rever.”

Căci uitai să spun, în ușa cu păianjeni de omăt,
Se zidea încet ca ața un beteag de tot, un făt
Mai frumos ca o verzală, mușteriu și verticil
Care arunca din limbă vorba *dragoste* subtil,
Că-nghețase peste lume, peste lume înghețase.
Omul se lipea de ziduri când mai tari și când mai grase,

Ca de sticle barul serii, înfierat, utopic, blând,
 Jupuindu-se de palme, mâna lui zbură zburând
 Chiar pe nasul unei sobe, înroșit de guturai.
 În altarul tău – pat verde – se făcea plâpând, ca-n rai.
 Nici nu știu de unde scoase o ventuză câmp de ceară,
 Un pendul varvar, o trusă de timp negru, fără rost.
 Bisturiu de strigăt, noaptea se dădea pe geam afară,
 Coadă ei lungită-n mine se părea că stă cam prost
 Cu vederea, se torcea pe o furcă stânjenită
 Cât să fii frumoasă, poate, ori de-a dreptul obosită.

„Eu n-am număr!” – stai să zici și mai stai pe coate, goală.
 Un zugrav dintre aceia, de ziare, strigă: „Scoală!
 Meșterește între dește coala îngerilor, spune
 Cine ți-a turnat cosița, te-a făcut o stricăciune
 Rea cât un discurs politic, mult mai rea, auditoriu?...”
 Pe când el, cu pensuli mute, roade din pereți ivoriu
 Și-ți întunecă genunchii, unghiile ți le șterge
 Cu ștergarul miazălunii, adormit și-aproape rece.

– O să stăm de vorbă, știi, am visat și dintre coaste
 Îmi ieșea un Vierme, dinții alergau să-l prindă, oaste
 Adunată-n grabă, totuși, să fi fost Ștefan cel Mare
 Ori Mihai Viteazul, Cidul, iscusită ca o mare
 De dinți galbeni, lungi, cohortă, ardere de tot, armură
 De dinți rari, întinși pe burtă și mâncați de biata gură,
 Oastea încerca să-l prindă, îl buși, îl apăsă
 Ca să moară-n somn de ciudă și cu pânțele să
 Stroească Ierihonul, mai că nu m-a împroșcat,
 Rămâneam vergură stinsă, fără stilul tău damnat...
 Se târa pe toate cele, pe saltea, pe plăpumioară,
 Nasturii săltau din umeri, gâdilați pe mustăcioară
 Și cu buzele-n ureche îmi șoptea să-mi văd închisă
 Fusta mărilor și-a ceții mai de-acuma dinadinsă:
 „Frig, ai frig mi-i, soro, ca în frigiderul Arctic.

Blănurile mi-s doar scânduri, trupul tău – un sicriu baltic.
 Becurile din tavane – clopote ori peșteri moarte.
 Încălzește-mă cu dinții, Vierme sunt, care se zbate!...”

Știi ce fac? Îl iau în palmă, îl mângâi, îl pun să miște,
 Haina lui de piele cade, lunecă și vrea ca niște
 Sărântoci, bicisnici, lepre, marfa ce m-a legănat
 S-o scuipe dincolo de Nistru ori dincolo de Banat...
 Ia, așa să-mi fie felul, scuipe întruna, scuipe în patru
 Semne care-mi năvăl visul... Cardinale idolatru,
 Beizadea, sultane, vornic, Buzăruptă, matelote,
 Lăsați Viermele, recită-mi la râpa Uvedenrode,
 Vierme de-o dulceață fină, rară, mândră, cu alună...
 Uite-așa mă ridicase, încălzindu-l, pân' la lună.

Dar de-atunci muri... Ce-o face, unde-o fi, pe un' s-o pune
 Să înalțe scoica lumii cu chitie de cărbune?...
 Visul meu se încălțase în papuci de vată creață
 Și în curul gol pe stradă se zvonea că-i dimineată.
 Să-ți mai spun de una, alta, de tramvai, de șină spartă
 De belimea-n blugi, de conu' Nea Jenică, oț de artă?...

Sânul ei mușcat mă strânge, mă ia-n moarte, mă desculță
 Și din zdreanța mea de umbră isprăvește o maimuță
 Care sare, sare, sare, când pe jos și când pe clanță
 O, rușinea, ce rușine!, cucuveaua de paiată
 Blestema lângă urechea zilelor de rumeguș
 Puse la dospit în vadră fără gratii, fără uși
 Unde ajunsesem grabnic un de-a-ndoaselea Turbincă
 Mare mort cu rai pe margini și pe gură va-să-zică.

Ea era o rugăciune, ea era puțin un scheptu
 Din adaosuri de China, de Joimari și de Sân Petru,
 Ea se uită-n mine, umblă, îmi ia mațele, le stoarce,
 Le așază între scânduri și nu-mi spune: „Ptiu, drace!”